
Co odhalí bouře

Catherine Cooper

Leden 2020, La Madière, Francie

Ria

Po další hodině strávené ve vířivce se cítím tak osvěžená a odpočatá, že nechám Huga, aby se se mnou pomiloval, aniž bych se snažila vymyslet, jak se z toho vyvléknout.

„Doufám, že to bylo to pravé,“ řekne, když se ze mě odvalí.

„Jak to myslíš?“

„To pravé milování. Však víš, to, při kterém jsi otěhotněla.“

Zvedne se na jednom lokti a ukáže k oknu. „Podívej se na to – venku sněží, jsme v tomhle krásném pokoji – na početí dítěte bychom si nemohli vybrat lepší místo! Budeme jí moct vyprávět krásný příběh. A mohli bychom jí říkat Snowy.“

„Brrr. Žádné dítě nechce slyšet o svém početí. A Snowy?“ zasměju se. „To je, jako když říkáš kocourovi Snížek.“

Přejede mi prstem po břicho. „Dobře. Snowy ne. Nějaké jméno, které připomíná sníh, zimu nebo tak. Co ji pojmenovat Winter? Spousta dětí se jmenuje Summer. Je Winter dobré jméno pro holčičku?“ Sáhne po mém iPadu a začne vyhledávat. Polekaně sebou trhnu.

„Neříkal jsi, že ses mého iPadu nedotkl?“ zeptám se.

„Taky jsem to neudělal,“ řekne duchem nepřítomně. „Jenom chci najít nějaká zimní jména a svůj jsem nechal dole. Tady – Neve – to je hezké. Noelle – hm, nevím jistě. Alaska. Christmas. Crystal. Asi ne.“

Vezmu mu iPad z ruky a předstírám, že hledám jména, ve skutečnosti však nechci, aby se do něj díval. „Třeba bychom jí mohli říkat Elsa jako ve filmu

Ledové království," navrhnu ve snaze tenhle rozhovor ukončit. „Mimočodem, jak víš, že to bude holka?“

Přítiskne se mi obličejem k rameni. „Nevím. Jenom doufám, že bude, aby byla jako ty.“

Pohládím ho po vlasech a v tom okamžiku mi ho je skoro líto.

Leden 2020, La Madière, Francie

Hugo

Přestože Millie řekla, že se snaží, aby všechna její jídla byla stejně dobrá, je poznat, že si na večeři pro svého šéfa dala záležet víc než obvykle. Jako předkrm jsme měli ústřice, po nichž následovalo suflé ze tří sýrů, pak nějaký pták uvnitř jiného ptáka uvnitř dalšího ptáka, jakého by mohl nařídít podávat Jindřich VIII., aby na hostině udělal dojem na cizího krále, a nakonec velmi lehká domácí zmrzlina završená propracovaným výtvořem z cukrové vaty.

Někdy si přeju, abych mohl na tyhle výlety brát Olivii. Nezávazné tlačání mi vážně nejde. Napadá mě, jestli to není částečně proto, že podnikání jde momentálně špatně – umět společensky konverzovat se zdá být mnohem důležitější než dřív. Rozhodně by mi prospělo, kdybych měl ve své stáji několik chat společnosti Snow Snow a taky potřebuju, aby měl Simon pocit, že jsem ten pravý, s kým by chtěl spolupracovat. V sázce je tedy hodně, ale já vím, že co se tohoto aspektu podnikání týče, jsem k ničemu a to mě znerovozňuje. A přestože Riu miluju, nemohu se pokaždé spolehnout, že se bude chovat tak, jak by se chovala Olivia. Zdá se, že tento víkend se chová zvlášť vzdorovitě. Vždycky si ráda dá pár skleniček a je družná, ale zpravidla se neopije. Právě teď není sama sebou a já nechápu proč.

A jako by to nestačilo, tenhle večer mi nijak neusnadňuje fakt, že majitel chaty Cameron je naprostý pitomec. Vůbec není takový, jakého jsem si ho představoval. Upřímně řečeno, myslel jsem si, že bude trochu jako já – absolvent

soukromé školy, možná dědic rodinného podniku, který v průběhu let rozšířil, nebo člověk, co vydělal nějaké peníze v Londýně nebo tak podobně a pak se rozhodl investovat do lyžařských chat.

Ale ne, ukáže se, že vybuďoval svoji společnost od základů. Ne že by na tom bylo něco špatného – naopak, zaslouží si to obdiv –, ale musí se tím tolik chvástat? V jednom kuse mele o tom, jak tvrdě pracuje a jak se mu daří, a k tomu se chlubí tím, kolik toho ví o průmyslu, o horách a jak se zdá, i o všem ostatním.

UVĚDOMÍM SI, ŽE JSEM nezachytil jediné slovo, které Cameron řekl v posledních několika minutách, částečně proto, že si Millie dnes večer dává obzvláště záležet, abychom měli všichni plné sklenice, ale hlavně proto, že je tak nudný.

„... Takže jsem od začátku věděl, že to, co chci nabídnout, jsou náležitě luxusní chaty, ne ty, jež se tak jen tváří a jsou určené lidem, kteří rádi předstírají, že jsou bohatší než ve skutečnosti,“ vysvětluje. „Začal jsem s jednou chatou – málem jsem se strhnul, abych sehnal peníze, za něž jsem si ji pronajal na jednu sezónu, a skoro všechno jsem dělal sám, odvážením klientů z letiště počínaje a uklízením a vařením konče. Zákazníci milují, když někdo dělá, co jim na očích vidí, takže jsem se na tom rozhodl stavět. Je obtížné najít správný personál – nikdo téhle práci samozřejmě není tak oddaný jako já, ale to platí pro každého majitele úspěšné firmy. Naštěstí se dají najít kvalitní lidé, pokud děláte pečlivá výběrová řízení a slušně jim platíte jako já a tady s Millie jsem měl rozhodně štěstí.“

Millie mu naplní sklenku a nuceně se usměje.

„Doufám, že se o vás dobře stará,“ dodá Cameron.

„Je skvělá! Rád bych měl takovou doma!“ Simon na ni chlípně pohlédne. Trhnu sebou. Cass je rudá v obličeji a nimrá se v něčem na talíři, jak se snaží předstírat, že ji Simonova poznámka neranila. Simon by potřeboval někoho jako Olivia, aby ho postavil do latě. Když si nedá pozor, přivedou ho podobné poznámky do problémů.

„Kolik chat máte teď, Camerone?“ pokusím se odvést hovor jinam, když si vzpomenu, jak mi Ria řekla, že se Cass cítí nejistá.

„Pět v La Madière – tady jsem začal a pořád je to moje oblíbené středisko – a celkem dvacet po celých Alpách. Všechny jsou prvotřídní a luxusní, ale liší se stylem. Některé jsou moderní, jiné retro, velké i malé – nebo ‚intimní‘, jak se v tomhle oboru říká – ale všechny nabízejí ty nejvyšší služby.“

„My si svůj týdenní pobyt rozhodně užíváme,“ řeknu. „Byla to moje žena, kdo navrhl jet sem – pokud vím, už dřív pořádala zážitkové pobyty na některých vašich chatách, je to tak?“

„Jo,“ pronese Ria nezřetelně a nastaví Millie sklenici, aby jí dolila, přestože už má víc než dost. „Zážitky. Pár mooooc pěkných zážitků.“

Vrhnou na ni pohrdavý pohled, ona se však naklání k Mattovi a šeptá mu něco do ucha. Podle toho, jak se chovala před večeří nahoře, mi připadalo, že jsme si tak blízcí, jako už dávno ne, a že se náš vztah začne měnit k lepšímu. Myslel jsem si, že vzhledem k přítomnosti Camerona, který by mohl být důležitý pro moje podnikání, se bude aspoň snažit, ale ne, trapně se opíjí a flirtuje s tím delegátem. Cítím, jak rudnu, a naléhavě potřebuju na vzduch. Příliš rychle se postavím, narazím do stolu, nejméně čtyři sklenice se překotí a červené víno se vylije na běloskvoucí ubrus.

„Kurva! Chci říct, moc se omlouvám.“ Postavím sklenice, zatímco Millie přiběhne s kuchyňskými utěrkami a snaží se do nich nasát rozlitou tekutinu.

„Nic se nestalo, nedělejte si s tím starosti,“ řekne. „Jestli už všichni dojedli, možná by bylo snazší sklidit všechno ze stolu. Třeba byste si mohli dát další víno nebo digestiv v obývacím pokoji, co myslíte?“

„Tak se mi líbíte, Millie,“ řekne Cameron. „Hugo,“ poplácá mě po rameni, když jde kolem, pak zvedne jednu ze zbývajících sklenic vína a vypije ji, „vůbec nic se nestalo. Ani vteřinu si s tím nedělejte starosti. Právě za tohle platí ti bohatí parchanti, co sem jezdí – můžou dělat binec a někdo je po nich uklidí.“

Snažím se vrhnout na Millie soucitný pohled, ta má však plné ruce práce sklízením ze stolu a utíráním. Chování ve společnosti není moje silná stránka, ale i mě Cameron šokoval.

Zatímco se všichni přesouvají od stolu do obývacího pokoje, vyjdu předními dveřmi ven, abych se nadýchal čerstvého vzduchu, ale okamžitě se vrátím, protože vítr je teď ještě silnější než předtím a sníh padá skoro vodorovně. Vstoupím do obývacího pokoje, kde už se všichni rozvalují na pohovkách s kožešinovými přehozy. Simon vypráví Cameronovi nějaký rozvláčný a nepochybně vulgární vtip a Cass se tváří zahanbeně. Ria sedí k Mattovi mnohem blíž, než se mi zamlouvá. Nalije do sebe další velkou sklenici vína, přestože ví, že by mohla být těhotná.

Millie vejde do místnosti a znovu všem dolije víno. „Pane Camerone, volali mi z taxikářské firmy – auto, které poslali, uvázlo v závěži. Nevadí vám počkat? Upřímně řečeno nevím, co víc bych mohla udělat.“

„Přece tady musí být volný pokoj, ve kterém může přespat, ne?“ zahaleká Simon. „Stejně by byla škoda tenhle večírek rozpustit.“

„Pane Camerone, chcete, abych vám pro jistotu připravila postel v podkrovní?“ zeptá se Millie. „Tedy pokud nemá nikdo námitky?“

Cameron netrpělivě zamává rukou. „Počkám na taxík. Nespěchám domů. Mohl bych jít i pěšky, není to daleko. Čerstvý vzduch mi prospěje.“

„No, je to na vás, ale venku je hrozná vánice – nepřekvapilo by mě, kdyby ten taxík vůbec nepřišel,“ řekne Millie. „Stejně tu postel v horním pokoji připravím. Čistě pro jistotu.“

„Díky, zlato,“ řekne Cameron. Millie odpoví naučeným úsměvem, ale všimnu si, jak sebou lehce trhne.

„Nechám víno a likéry tady, ale pokud nechcete něco jiného, šla bych si už lehnout, jestli to nevadí,“ řekne Millie. „V kolik hodin si přejete snídani?“

Simon se podívá na hodinky. „Uf, to je pozdě! Snídaně v devět? Pak se můžeme v deset sejít s průvodcem, jestli se nám bude chtít ven.“

Millie přikývne. „Samozřejmě. Uvidíme se ráno.“

Ria se hlasitě směje něčemu, co řekl Matt. Vstanu.

„Doufám, že mě všichni omluvíte,“ řeknu. „Jsem docela unavený a chci jít do postele. Camerone, bylo milé vás poznat.“ Je to lež, milé to nebylo ani za mák. „Příští týden se vám ozvu, až se vrátím do kanceláře, a probereme, jak bychom mohli dál postupovat, jestli je to pro vás přijatelné. Třeba by moje asistentka mohla zavolat té vaší a dohodnout vhodný čas, co vy na to?“

Cameron se zvedne na nohy, aby mi potřásl rukou. „Jo, to zní skvěle, kamaráde. Koncem týdne bych vám taky rád ukázal některé další chaty, abyste získal představu o tom, co přesně nabízíme a proč byste nás měl mít ve svých katalozích.“ Trochu se kývá ze strany na stranu a mžourá na mě, jako by nemohl pořádně zaostřit. „Rád jsem vás dneska večer poznal,“ pokračuje, „a vaši půvabnou ženu samozřejmě taky.“

Ria se sarkasticky ušklíbne a vypraví ze sebe s těžkým jazykem: „Bylo moc milé se s vámi seznámit.“ Zmocní se mě taková zlost, že ji div neudeřím. Cameron je slizoun, ale i tak, jak se Ria opovažuje? Ví, jak důležité tohle pro mě je. Pro nás oba.

Jdu nahoru a padnu na postel. Přestože jsem se snažil držet na uzdě a pít s rozumem, s čímž se ostatní, jak se zdá, tenhle týden neobtěžují, točí se mi hlava a cítím, jak mě začíná bolet.

Zvednu se z postele, jdu do koupelny, abych našel nějaké prášky na bolest. Zdola ke mně dolehne výbuch hurónského smíchu. Vyndám ze své toaletní taštičky krabičku paralenu, ale je prázdná. V hlavě mi už buší. Ria ho má určitě také, ne? Rozepnu její taštičku na šminky a prohrabu se krabičkami, tubami a rtěnkami. Voní jako ona. Kéž by si přišla lehnout, abych si mohl být jistý, že mě dole neztrapní. Jejím přičiněním bych mohl být ostatním pro smích. Potřebuju Camerona na palubě. Potřebuju přesvědčit Simona, že moje společnost stojí za to, aby do ní investoval – ale zdá se, že dnes večer soutěží s Riou, kdo toho víc vypije, takže aspoň s ním si nemusím dělat starosti. Konečně nahmatám nějaké platíčko léků a vytáhnu ho.

Není to paralen.

Leden 2020, La Madière, Francie

Ria

Simon s Cameronem přešli na panáky. Soutěží, kdo výš dočůrá (naštěstí S jenom metaforicky). Odhaduju, že je to jedna z těch divných situací, kdy oba muži těží z toho, že dělají jeden na druhého dojem. Chudák Hugo, tady je naprosto mimo svou komfortní zónu. Přesto je lepší, že si šel lehnout, místo aby zůstal tady a vrhal na mě vzteklé pohledy. K čertu s ním.

Zdá se, že Millie se už pro dnešek vytratila. Bydlí v chatě s námi? Usoudím, že ano. Až do teď jsem na to nepomyslela. V tomhle počasí by se jí ven rozhodně nechtělo. Mluví se o tom, že Cameron zůstane přes noc, takže bohužel není šance, že bychom se ho brzo zbavili. Matt a já sedíme na měkkém gauči vmáčknutí do kouta. Místnost se lehce otáčí. Víno je dneska skvělé. Sice se mi sem nechtělo, ale musím uznat, že aspoň jídlo a pití je vynikající. Naliju si další sklenici z láhve, kterou nám tu Millie nechala, a klesnu zpátky na pohovku. Zavřu oči a nechám hlavu klesnout k Mattovi, dokud nespočine na jeho rameni. Je to jedno – Simon s Cameronem nám nevěnují sebemenší pozornost.

„Pořád platí, že půjdeme zítra lyžovat?“ zamumlám.

Posunu ruku tak, aby mu lehce ležela v klíně, opatrně, aby to vypadalo jako náhoda. Cítím, jak tvrdne.

„Opravdu chceš jít na lyže v tomhle počasí?“ zeptá se a trochu si poposedne.

Zvednu hlavu a podívám se ven obrovským oknem na druhém konci chaty. Venku je rozsvíceno, takže vidím, že sněží ještě hustěji než předtím.

„Asi ne,“ povzdechnu si. „A ty?“

„Ne, když nebudu muset.“ Zakryje si rozkrok polštářem a pevně se přitiskne k mé ruce. „Napadají mě jiné věci, které bych dělal mnohem radši.“

Zahledím se mu do očí, rozepnu mu poklopec a obejmu prsty jeho ztopořený penis. „To mě taky,“ zašeptám. „Budu muset zjistit, jestli se mi podaří vyklouznout.“

Druhou rukou mu podám svůj mobil. „Natukej do něj svoje číslo a já ti pošlu textovku. Hugo má v plánu jít lyžovat a podkuřovat Simonovi, takže bychom možná mohli... zajít na kafe nebo tak něco.“

Pohnu rukou a vidím, jak se těžko soustředí, zatímco zadává do mobilu své číslo. „Tak jo,“ vydechne. „Tady ho máš. Budu se těšit na kafe. Nebo na něco jiného. Myslím, že bys teď měla přestat, jinak...“

Tiše zasténá, když ho jemně stisknu a odtáhnu ruku.

„Těším se, až se zítra sejdem. Na kávu. Nebo tak něco. A teď si půjdu radši lehnout.“

Vypotácím se do schodů a co nejtíšeji otevřu dveře. Nechci Huga probudit; určitě je na mě naštvaný proto, že jsem moc pila. Matt mě vzrušil, ale jsem opilá a unavená a nestojím o to, aby mě Hugo celou poslintal – *tolik* nadřazená nejsem.

Když otevřu dveře, uvidím, že se v pokoji svítí. Hugo sedí na posteli zády ke mně a zírá ven na sníh, kterého se teď sype tolik, že to vypadá, jako by tvořil vodorovné čáry. „Hugo? Jsi v pořádku?“ zeptám se a snažím se zřetelně vyslovovat – nechci poslouchat jeho kázání o tom, že jsem se opila a nehraju dost dobře roli korporátní manželky. Už zase. „Vím, že jsem moc pila, ale upřímně řečeno, potřebovala jsem něco na posilněnou, abych přežila žvanění těch pitomců, a opravdu si jsem na sto procent jistá, že s tebou

Cameron bude chtít pracovat – proto tady koneckonců jsme. Simon bude taky investovat, takže bude všechno...“

Pomalou se postaví a otočí se ke mně. Zmlknu. Nikdy jsem ho neviděla tak rozzlobeného. „O to teď nejde,“ sykne. „I když je fakt, že jsi moc pila. Už zas. Jde o tohle.“ Hodí něco na postel.

Pokoj se točí kolem mě a já přímhouřím oči, abych rozeznala ten malý předmět na kožešinovém přehození.

Je to platičko antikoncepce. Mojí antikoncepce.

A sakra.

„Proč ses mi hrabal ve věcech?“ přejdu do protiútku. „Vsadím se, že jsi mi tuhle i prohledal iPad, co?“ dodám. Náhle si připadám strážlivá a snažím se odvést od sebe pozornost. Vsadím se, že to byl on. Někdo mi kontroloval e-maily, tím jsem si jistá.

„Já se ti nehrabal ve věcech!“ vykřikne. Přiložím prst ke rtům. Trochu se kymácím a potlačuju zoufalou touhu zahihňat se.

„Pšššt. Někdo nás uslyší. Nechceš přece naštvat Simona, ne?“ řeknu hlasitým šeptem.

Zhluboka se nadechne. „Myslel jsem si, že chceš otěhotnět,“ řekne tičným, rozvázným hlasem. „Mluvili jsme o tom. Tak proč tajně bereš antikoncepci?“

Také se zhluboka nadechnu. „Ano, mluvili. Ale chceš to ty, ne já. Nejsem připravená.“

Hodím sebou na postel. Na tenhle rozhovor jsem moc opilá. Zavřu oči, ale pokoj se točit nepřestane. Hugo mě popadne za ruce a vytáhne mě do sedu. Znovu otevřu oči.

„Tohle na mě nezkoušej,“ řekne. „Promluvíme si o tom hned teď. Je mi jedno, jak jsi opilá. Jestli nejsi připravená mít dítě, proč jsi mi tvrdila opak?“

„Protože jsem tě nechtěla zklamat,“ zalžu. „Protože bylo zjevné, jak moc dítě chceš. Nechtěla jsem říct ne. Myslela jsem si, že bude snazší předstírat, že po něm toužím i já.“ Je to jen poloviční pravda. Opravdu jsem si myslela, že to bude snazší. Zároveň si však nemůžu dovolit, aby mě opustil, aby došel k závěru, že pro něho nejsem ta pravá. V sázce je příliš mnoho. To byl hlavní důvod, proč jsem se rozhodla takhle. Říct mu to však nemůžu.

Jeho rysy změkknou. „Ach, Rio. To je tak hloupé. Samozřejmě že můžeme počkat. Máme čas. Moc ne, ale trochu ano. Měla jsi mi to říct. Chci, abys byla šťastná.“

Přinutím se k úsměvu. „A já si přeju, abys byl šťastný ty. Ale miminko nechci. Ještě ne.“

Pohladí mě po tváři, ale je rezervovaný. Něco si nechává pro sebe. „Dobře, moje láska. Dáme tomu rok nebo dva. Ale ani jeden z nás nemládne. Teď ti přinesu trochu vody a myslím, že bys měla jít spát.“

Když se probudím, mám sucho v ústech a buší mi v hlavě. Hugo v pokoji není. Usoudím, že už šel na snídani. Nebo se mi po té záležitosti s antikoncepcí z předchozího večera vyhýbá. Nějakou dobu bude mít vztek, ale překoná to. Večer už mě bude zase milovat, tím jsem si celkem jistá. Podívám se na budík – je po deváté.

Co jsem si domluvila s Mattem?

Textovka. Řekla jsem, že mu napíšu. Vyhrabu se postele a roztáhnu závesy. Vidím jen bílo – na malou střechu pod oknem napadalo tolik sněhu, že úplně zakryl okno, – a slyším hukot větru.

Doufám, že Hugo se Simonem půjdou lyžovat, takže nebudu mít Huga celý den za zadkem, ale to vypadá nepravděpodobně.

Poté, co si dám až příliš horkou sprchu, se dověču dolů. Překvapí mě, že je Matt pořád tady, a ucítím, jak se červenám. Hugo sedí u stolu a vypadá to, že čte francouzské noviny. Nezvedne hlavu, přestože mě musel slyšet přicházet. Usoudím, že mi ještě neodpustil.

Posadím se vedle Huga a lehce se dotknu jeho ruky. „Dobré ráno,“ řeknu. Krátce vzhledne a pak se vrátí k novinám. „Dobré.“

„Ostatní ještě nevstali?“

„Zdá se, že ne.“

Vstoupí Millie. „Dobré ráno, Rio,“ řekne. „Co vám můžu přinést? Vejce?“

Při pouhém pomýšlení na vajíčka mnou projede vlna nevolnosti. Hugo si odkašle s očima stále upřenýma do novin.

„No, ne, díky, Millie,“ odpovím. „Co třeba lívance?“

Přikývne. „Žádný problém. Javorový nebo zlatý sirup? Nebo vám má udělat čokoládovou omáčku?“

„Javorový, prosím. Skvělé. Děkuju.“

Hugo stále významně zírá do novin. Pokud vím, jsou jeho znalosti francouzštiny chabé – moje jsou mnohem lepší –, takže není možné, aby je opravdu četl. Hraje si s mobilem a to ticho mě nepřírozeně znervózňuje.

Přeju si, aby Simon nebo Cass vstali. Nebo se už nasnídali a odešli? Určitě ne. Cass by nevstala a nevypravila se ven tak časně, zvláště ne v takovém počasí.

„Jdete dneska se Simonem lyžovat, Hugo?“ zeptám se opatrně.

„Nevím jistě,“ odpoví podrážděně. „Se Simonem jsem se ještě neviděl a tady podle Matta možná dneska nebudou jezdit vleky.“

Snažím se skrýt zklamání. Jestli Hugo neodejde, nebudu moct strávit čas s Mattem.

„Opravdu? To je tak špatné počasí?“

„Zjevně ano,“ řekne, aniž na mě pohlédne. „Určitě jsi zklamaná,“ dodá jízlivě, zřejmě stále podrážděný představou, že bych měla jít dneska lyžovat s Mattem.

Chci něco odpovědět – nevím co –, když se Millie vrátí a položí přede mě vysokou hromádku lívanců spolu s bílým džbánkem se sirupem. Dotknu se ho – je teplý.

„Vypadá to úžasně, Millie, děkuju.“

Usměje se. „Potěšení je na mé straně, Rio. Můžu vám přinést ještě něco? Kávu? Čaj? Trochu čerstvého pomerančového džusu?“

„Dala bych si mátový čaj, prosím,“ řeknu neutrálně. Hugo zamlaská jazykem – ví, že ho piju na kocovinu. Ignoruju ho a obrátím se k Mattovi. „Hugo říkal, že vleky dneska nejezdí.“

Zatváří se zklamaně. „Bohužel ne. A nevím, jestli jste slyšeli tu novinu?“

„Jakou novinu?“

„O té mrtvole. Našlo se tělo.“

Přeložil Ondřej Duha